

בס"ד, יום ג, כא באדר ראשון תשנ"ה

מילי דפרידה

מרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל

לא באתי במלים ספורות אלו לספור למרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל, כי לא יהיה זה מכבודו שאעיז לנסות ולהעריך את גדולתו ושלמותו. מלות פרידה הן אלו.

בכעשרים וחמש השנים האחרונות השתדלתי לעמוד לרשותו. תדיר זכיתי לראות, כראות פני שכינה, את פניו שכה אהבתי. להיות בקרבתו ולשמוע את דבריו היה מעין גן-עדן. מעולם לא סירב לקבלני, להאזין לשאלותי ולדון בבעיות שהבאתי בפניו - מורכבות ככל שהיו, דיני נפשות ממש הנוגעים לפרט או לכלל - לכולן קיבלתי תשובה ופתרון על-אתר. האם רק פחות מכשבועיים מאז ענה לי לשאלתי האחרונה שהבאתי בפניו, זו החותמת את החלק החדש של ספרי (כרך ה, חחו"מ, סי' תכ ס"ק א)?

רק ארבעה ימים חלפו מאז אושפז בבית החולים שערי צדק. שלושה ימים נאבקנו על חייו, כאשר תפילות עם ישראל מכל רחבי תבל עולין לשמים. נאבקנו, אך ה' יתברך, דיין האמת, גזר אחרת - ומרן זצ"ל החזיר את נשמתו הטהורה לכוראו. ואני בעניי, לא נותר לי לאחר זאת כי אם לנתק ולהסיר ממנו את המכשירים שחוברו אליו, להליט את פניו - ולבכות. לבכות על מורנו ורבנו, שנתבקש לישיבה של מעלה, ולתורתו - תורת אמת. נותר העולם כולו ללא הודו, ללא זיוו וללא הדרו.

איבדנו - כל כלל ישראל - לא רק את מורנו ורבנו אלא גם אבא, ותוך כדי קריעה חשתי בקרבי את זעקת אלישע הנביא "אבי, אבי, רכב ישראל ופרשיו!".

יתומים אנחנו. איך אפשר לרשום את שמו מבלי להוסיף "שליט"א" אחריו? איך אפשר לחשוב על עולם בלעדיו - עולם חשוך! חלל!

רבנו של עולם! אנא ה', בזכותו אמור לצרותינו די, והחש את גאולתנו במהרה בימינו. אמן.

פרופ' אברהם ס' אברהם